

*„A mindenek Ura üdvözít bennünket,
és az Ő nagyságának fénye elvakít minket,
de a mindenek Szolgája hajol le hozzánk,
és emel föl bennünket, hogy üdvösségünk legyen.
A mindenek Szolgája előtt kell alázatosnak lennünk.*

*Ezért az üdvösség szabálya ez:
Aki megalázza magát, azt felmagasztalják.
Aki megalázkodva lép a végtelen Isten elé,
és aki egészen semmiként járul a kereszthez,
az részesül a kereszt dicsőségében,
és Isten örök életében, az üdvösségben.”*

Évközi 31. vasárnap

Mal 1,14b-2,2b. 8-10

1 Tessz 2,7b-9,13

Mt 23,1-12

Aki önmagát megalázza, azt felmagasztalják.

Jézus az üdvösség szabályát tanítja, az üdvösség útját mutatja meg,
s az üdvösség útja ez, ez az üdvösség szabálya:

Aki önmagát megalázza, azt felmagasztalják.

Az üdvösség valóban felmagasztalás,
az üdvösség valóban felemelkedés Istenhez.

Az Ő trónja előtt fogunk állni, és színről színre szemléljük Őt,
úgy ismerjük, amiként Ő ismer minket.

Isten fenséges, örök életében veszünk részt, az örökkévaló Szeretetben.

Valóban felmagasztal bennünket az üdvösség.

A mindenek Ura elé lépünk, és Ő nem szolgának szólít bennünket,
hanem barátainak tekint minket,

úgy bánik velünk, mint édes gyermekeivel, mint családja tagjaival.

Odaültet az Ő asztalához, és az örök élet lesz a lakoma, amelyben részt veszünk.

Az üdvösségünk valóban felmagasztalás.

Az üdvösséghez mégis alázattal járulunk.

Hiszen két ok indít bennünket arra, hogy mégsem dicsekedve,
mégsem önmagunkat magasztalva lépünk be a magasztos üdvösségbe.

Az első ok, hogy véghetetlenül hatalmas Úr elé lépünk:

Isten a mi üdvösségünk, és önmagából ad örökrészt nekünk,
önmaga életét osztja meg velünk.

S amikor e végtelen Felség elé járulunk, olyan a mi üdvözülésünk eseménye, mint
amikor a kicsiny patak a széles folyamba ömlik bele:
elfeledkezik ekkor önmagáról.

Valóban megsokszorozódik ereje.

Az ereje a folyam sodró hömpölygése lesz.

Önmaga minden ereje azonban semmivé válik ebben a hatalmas sodrásban.

Olyanok vagyunk az üdvözülésben,
mint amikor a folyam a végtelen Óceánba torkollik.

A végtelen Óceán megmérhetetlen gazdagsága az üdvösség örökrésze,
de önmaga semmiségének tudatában lép bele a végtelen Óceánba.

Vajon dicsekedhetünk mi Isten előtt?

Vajon odamehetünk elébe fölemelt fővel mondva:

Nézd, ez a mi érdemünk!

Fizess meg tehát nekünk.

Odaléphetünk Isten elé, és rámutathatunk életünk tetteire:

Nézd, ezt tettük mi, ezek a mi jótetteink?

Nemde Isten végtelen jóságának tündöklő fényében,
egészen fénnyé válva az Ő ragyogásában,

nem önmagunk fényében fogunk tetszelegni,
hanem Isten fénye lesz a mi minden örömünk,

mi magunk pedig egészen kicsinyek, egészen semmik leszünk.

Ezért aki önmagát megalázza, az magasztosul fel az üdvösségben,

és aki az üdvösség magasztosságára érkezik,
az önmagát valóban elveszíti egészen,
az valóban alázatos, alázatosak leszünk az üdvösségben.
Ez az egyik ok, amiért az üdvösség szabálya ez:
Aki önmagát megalázza, azt fogják felmagasztalni.
Van azonban egy másik, ennél is hatalmasabb ok arra,
hogy végtelenül alázatosak legyünk az üdvösségben.
És ez az ok az, hogy a mi üdvözítő Istenünk nemcsak hatalmas, nemcsak Úr:
a mi üdvözítő Istenünk megalázta magát és halálra adta magát a mi életünkért.
Szegénnyé tette magát és egészen kiüresítette,
utolsó lett, utolsó mindenek között.
S ha odajárulunk a kereszt elé, a mi üdvösségünk Istenéhez,
ha odalépünk a legkisebbhez, aki Úr lévén mégis lehajol és szolgál,
akkor milyen kicsinyek legyünk, ha ehhez mérjük önmagunk arányát,
ha a kereszt alázata előtt kell alázatosaknak bizonyulnunk,
ha a kereszt szegénysége előtt kell szegénységünket megvallanunk,
milyen alázattal, milyen könyörgő, szegény lélekkel kell Krisztushoz járulnunk,
a kereszten függő Üdvözítőhöz.

Aki megalázza magát, azt felmagasztalják:
Íme, két ok arra, hogy az alázat útján járjunk az üdvösség felé,
és az alázat lelkületével lépünk be az üdvösség kapuján.
*A mindenek Ura üdvözít bennünket,
és az Ő nagyságának fénye elvakít minket,
de a mindenek Szolgája hajol le hozzánk, és emel föl bennünket,
hogy üdvösségünk legyen.*
A mindenek Szolgája előtt kell alázatosnak lennünk.
Ezért az üdvösség szabálya ez:
Aki megalázza magát, azt felmagasztalják.
Aki megalázkodva lép a végtelen Isten elé,
és aki egészen semmiként járul a kereszthez,
az részesül a kereszt dicsőségében,
és Isten örök életében, az üdvösségben.
Ámen.

2020. november 1.

Takács Gyula plébános atya